

ρον βλέμμα, ὅπως ἐννοήσω ὅτι μ' ἔκαμνε τὴν τιμὴν νὰ με κατατάξῃ, καίτοι ἀνάξιον τοιαύτης τιμῆς, εἰς τὴν τρίτην τάξιν τῶν οὐδετέρων ὄντων. Ἀκούσασα εὐθύς ἐπειτὰ ἠχοῦντα τὸν κῶδωνα τοῦ πύργου ἀνέκραξε περιχαρῶς: Ἰδοὺ τὸ πρόγευμα, δόξα τῷ Θεῷ! διότι πεινῶ ὡς λύκος, ἂν ἦναι μὲ τὴν ἄδειαν τῶν αὐλῶν πνευμάτων καὶ τῶν εὐαισθητῶν ψυχῶν. Ταῦτα εἰπούσα ἐξωλίθησε μέχρι τῆς ἄλλης ἄκρας τῆς αἰθούσης καὶ ὑπῆγε νὰ κρεμασθῇ εἰς τὸν τράχηλον τοῦ μαρκησίου Μαλουέ, εἰσελθόντος μετὰ τῶν προσκεκλημένων του, ἐνῶ ἐγὼ ἔσπευδα νὰ προσφέρω τὸν βραχιόνα εἰς τὴν κυρίαν Δουμέτρην, προσπαθῶν ν' ἀποζημιώσω αὐτὴν διὰ παντοίων περιποιήσεων δι' ὅσα ὑπέστη ἐξ αἰτίας μου βασιανιστήρια.

Ὡς ἴσως παρετήρησες, ἡ μικρὰ κόμησσαι ἐπέδειξε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀνωτέρω σηκηνῆς πολλὴν μὲν προπέτειαν καὶ ἀπρεπῆ ἀθυροστομίαν, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον ἀπέδιδε εἰς αὐτήν. Καίτοι δὲ τὸ πνεῦμα τοῦτο μετεχειρίσθη κατ' ἐμοῦ, ἀντὶ νὰ δυσανασχετήσω ὑπεχαιριστήθη μᾶλλον ἐκ τούτου, διότι πρὸ παντός ἄλλου ἀποστρέφομαι τὴν βλακίαν, τὴν χειροτέραν κατ' ἐμὲ καὶ ἐπιφοβωτέραν πάσης ἄλλης κακίας. Πλὴν δὲ τούτου ἡ δικαιοσύνη μὲ ἠνάγκαζε νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἀντεκδίκησις τῆς μικρᾶς κομήσεως, ἐξαιρουμένων τῶν κατὰ τῆς ἀθῶας κυρίας Δουμέτρης ῥιφθέντων λίθων, δὲν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῶν ἐν πολέμῳ νομίμων, εἶχε δὲ καὶ χαρακτῆρά τινα ἀστείότητος μᾶλλον ἢ ἀσπόνδου γυναικείου μίσους, προκταλουμένων πολλάκις ἐξ ἀφορητῆς πῶλύ ἐλαφροτέρας τῶν κατ' ἐμοῦ εὐλόγων παραπόνων τῆς ἐχθρᾶς μου. Διαρκούσης τῆς ἀψιμαχίας ἔτυχε πολλάκις νὰ μειδιάσω κατ' ἐμαυτὸν, καὶ μετ' αὐτὴν ἠσθάνομην τὴν ἀπέχθειάν μου πρὸς τὴν ζεικίνητον τρέλλαν τῆς μικρᾶς κομήσεως ἱκανῶς μετριασθεῖσαν καὶ μετέχουσαν μεγάλης δόσεως οἴκτου καὶ συμπαθείας.

Αἱ γυναῖκες διακρίνουσι μετὰ πολλῆς ὀξυδερκείας τῶν αἰσθημάτων τὰς τροποποιήσεις, ἡ δὲ κυρία Πάλμα ὄχι μόνον ἐνόησεν ἀμέσως τὸ κέρδος τῆς εἰς τὴν ὑπόληψίν μου, ἀλλὰ καὶ ὑπολαβοῦσα τοῦτο πολὺ μεγαλειότερον τοῦ πραγματικοῦ ἐπεχείρησε νὰ καταχρασθῇ τὴν νίκην. Ἐπὶ δύο ὅλας ἡμέρας πλείεστα ἔρριψε κατ' ἐμοῦ βέλη, τὰ ὅποια ὑπέμεινα μετὰ πολλῆς προθύτης, ἀνταποδώσας μάλιστα περιποιήσεις τινάς· καθότι δὲν ἠδυνάμην νὰ λησμονήσω τὰς ἀσυγγνώστους ἐκφράσεις τοῦ διαλόγου μου μετὰ τῆς κυρίας Μαλουέ, οὐδ' ἐνόμιζα ἱκανὴν τούτου τιμωρίαν τὸ ἐλαφρὸν μαρτύριον, τὸ ὅποιον ὑπέμεινα μετὰ τῆς ὥραίας χήρας τοῦ Μαλαθάρ. Ἡ ἀνοχὴ μου αὕτη ἤρκεσε νὰ πείσῃ τὴν κυρίαν Πάλμαν ὅτι ἠδύνατο νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὡς δορυάλωτον χῶραν. Ὅπως δὲ δικαιώσῃ τὴν ἀρτιγέννητον αὐτῆς ἐπὶ τῆς βουλήσεως καὶ τῆς καρδίας μου ἐπιρροήν, εὐηρεστήθη νὰ με ζητήσῃ κατ' ἐπανάληψιν μικρᾶς τινος ὑπηρεσίας, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἀναθέτουσι συνήθως αἱ γυναῖκες, ὡς δείγματα ἐξαιρετικῆς εὐνοίας, εἰς τοὺς πιστοὺς αὐτῶν ἱππότεας. Ταύτας ἐξετέλεσα εὐγενῶς μὲν, ἀλλὰ καὶ μετὰ προφανοῦς ψυχρότητος, πιστεύων ὅτι οὔτε εἰς πᾶ-

σαν ἡλικίαν οὔτε εἰς ὅλους τοὺς χαρακτῆρας ἀρμύζουσι τὰ καθήκοντα προθύμου θεράποντος τῶν κυριῶν. Ἡ ἐπιφύλαξις μου ἐν τούτοις αὕτη οὐδὲν ἐκώλυσε τὴν μικρὰν κόμησσαι νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤμην ὁλος ἰδικὸς τῆς καὶ πρόθυμος ν' αὐξήσω τὸν ὄμιλον τῶν ὀπισθεν τοῦ ἄρματος αὐτῆς συρομένων. Ὑπὸ τοιαύτης κατεχομένης ἰδέας μ' ἐπλησίασε χθὲς τὸ ἔσπερας μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας ζητοῦσα τὴν τιμὴν νὰ χορευθῇ τὸ κοτιλλίων μετ' ἐμοῦ. Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην αἴτησιν ἀπήντησα γελῶν ὅτι οὐδεμίαν ἔχω πείραν τοῦ χοροῦ τούτου, ἀλλ' αὕτη ἐπέμενε νὰ γείνη τὸ θέλημά της, ἰσχυρίζομένη ὅτι ὁ ἐπιδείξας τοσαύτην εἰς τὸ δάσος εὐκνησίαν ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ εὐδοκιμήσῃ καὶ ὡς χορευτῆς. Ὅπως δὲ ἐπιθέσῃ τέλος εἰς τὴν συζήτησιν μὲ παρέσυρε μετὰ πολλῆς οἰκειότητος ἐκ τοῦ βραχιόνος, λέγουσα ὅτι δὲν εἶναι συνειθισμένη ν' ἀκούῃ ὄχι.

— Οὐτ' ἐγὼ, κυρία μου, ἀπεκρίθην, νὰ ἐκθέτωμαι ἐνώπιον τοῦ κόσμου.

— Πῶς! οὔτε διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃτε;

— Οὔτε διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλος πρὸς τοῦτο τρόπος. Ταῦτα εἰπὼν ἐχαίρετιστα αὐτὴν μετὰ μειδιάματος, ἀλλ' ὁ τόνος δι' οὐ ἐπρόφερα τὰς ἀνωτέρω λέξεις ἦτο τοιοῦτος, ὥστε δὲν ἔκρινε πρέπον νὰ ἐπιμείνῃ καὶ ἐπέστρεψεν ἀμέσως πρὸς τοὺς χορευτάς, οἵτινες κατεσκόπευον ἡμᾶς μετὰ προφανοῦς ἐνδιαφέροντος. Ἡ ἀνεῦ ἐμοῦ ἐπιστρέψασα μικρὰ κόμησσαι ἔγεινε δεκτὴ μετὰ ψιθυρισμῶν καὶ μειδιαμάτων, εἰς τὰ ὅποια ἀπεκρίθη διὰ βραχείας τινός φράσεως, τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη νὰ κούσω παρά μόνον τὴν λέξιν **στοίχημα**. Μικρὰν ἀποδώσας εἰς τοῦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην σημασίαν ἐκάθισα πλησίον τῆς κυρίας Δουμέτρης καὶ αἱ δύο ἡμῶν ψυχαὶ ἀνῆλθον ἐπὶ ἄρματος νεφελῶν εἰς τὸν θεῖον αἰθέρα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΕΡΒΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ὁ ἦλιος ἐβασιλεύει πίσω ἀπὸ τὰ βουνά,
Κι' ἀπὸ μιὰ χώρα μακρονί τὸ στράτευμα γυρνᾷ.
Ἐτρέξανε νὰ τὸ δεχτοῦν ἄνδρες, παιδιά, κορίτσα,
Κι' ἀπ' ὅλους πρῶτη ἔτρεξεν ἡ ὀμορφὴ Μιλίτσα,
Κι' ἀναζητᾷ στὰ τάγματα σκιασμένη ἡ ματιὰ της
Αὐτοῦ ποῦ δίνανε ζωὴ εἰς τὴν φτωχὴ καρδιά της,
Τὸν ἄνδρα της τὸν ἀκριβό, τὸν Τσέβερ τὸν γαμπρό της
Καὶ τὸν ξανθό, τὸν πειὸ μικρὸ ἀπ' ὅλους ἀδελφὸ της.
Τοῦ κάκου ὅλους ῥώτησε μὲ τὴ σβυστὴ λαλιά της.
Ἐκοψε γιὰ τὸν ἄντρα της τὰ μακρονὰ μαλλιά της,
Γιὰ τὸν γαμπρό της ἔκαμε τὸ πρόσωπο κομμάτια.
Μὰ κλαίοντας τὸν ἀδελφὸ χάνει τὰ δύο της μάτια.
Περάσαν χρόνια· τὰ μαλλιά ξαναγινῆκαν πάλι
Τὸ πληγωμένο πρόσωπο νῦρε τὰ πρῶτα κάλλη,
Μὰ τὰ γλυκὰ ματάκια της τὰ οὐρανοβαμμένα
Αὐτὰ τὰ δύο ἐμείνανε μονάχα τυφλωμένα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ